

Laura Gallego
Laia López

La Sara i les Golejadores

Les noies som una canya

Estrella Polar

Laura Gallego

**Les noies
som una canya**

Il·lustracions de Laia López

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Las chicas somos guerreras*

© del text: Laura Gallego, 2009

© de les il·lustracions: Laia López, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2009

Primera edició en aquesta presentació: febrer del 2019

ISBN: 978-84-9137-723-8

Dipòsit legal: B. 165-2019

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Tot queda en família

—Doncs jo crec que ho tenen molt, però que molt magre —va declarar l'Óscar de sobte.

Els seus amics el van mirar sense entendre'l. Tots estaven concentrats en la creació de les fitxes dels seus nous personatges per a una partida d'un joc de rol, tirant els daus i consultant les taules per seleccionar dots i habilitats, i feia una bona estona que no parlaven.

Per això, la sortida de l'Óscar els va agafar desprevinguts. En Sam i en Jorge estaven acostumats a les idees de l'amic, però els altres dos nois de l'habitació no el coneixien tant.

—Què diu, aquest? —va preguntar en Marc, el màster de la partida.

—No ho sé, però segur que no té res a veure amb

el seu personatge —va rondinar en Sam; feia un parell de dies que traguava un mal humor espantós.

—Parlo de la Sara i les altres —va dir l'Óscar—. És que estava pensant...

—Doncs penses massa —va tallar-lo en Sam—. Ja vam quedar que no era cosa nostra, oi? Per què hi dones més voltes?

—Home, una mica cosa nostra sí que ho és —va opinar l'Óscar—. Per això de les pilotes i tot plegat.

—Mireu, tios, aquí hem vingut a fer un joc de rol —els va tallar en Marc—. Així que, si no us fa res...

—No, espera —va intervenir el cinquè dels nois, un nano petitot i eixerit que es deia Manuel—. Parleu de la Sara, la futbolera? Ostres, Marc, és que no saps la història, és genial. Una noia de segon ha desafiat el profe d'educació física i els seus nens preferits, els de l'equip de futbol. Diu que ella i les seves amigues són capaces de guanyar-los en un partit. I això que no saben ni jugar...

—No és així —els va tallar en Sam, sortint en defensa de la Sara, a pesar seu—. Algunes d'elles juguen molt bé, i les altres n'estan aprenent. L'únic que volen és formar el seu propi equip de futbol per jugar a la lliga interescolar, però l'Eloy no les deixa.

—Perquè no saben jugar?

—No, perquè són nenes. Segons ell, el futbol és un esport de tios, o sigui que ni els permet fer servir les instal·lacions de l'escola ni pensa apuntar-les a la lliga. Per això la Sara va apostar amb ell que el seu equip de noies seria capaç de guanyar el dels nois en un partit. Si ho aconseguixen, demostraran que valen tant com ells i l'Eloy haurà de federar-les. I és veritat que ho tenen complicat: el partit és dissabte que ve i elles estan molt verdes, encara.

En Manuel el va mirar de reüll.

—N'estàs molt al cas, tu —va observar.

En Sam es va arronsar d'espatlles, indiferent.

—Els vaig donar un cop de mà, però no m'ho van agrair, així que ara tant se me'n dona el que els passi.

—Bé, sí que ens ho van agrair —va intervenir l'Óscar—. El que passa és que després ens vam ficar de peus a la galleda i les vam deixar sense pilotes sense voler. I ara ja no ens parlen.

—Podem canviar de tema? —va protestar en Sam.

—Però és veritat que van desafiar l'Eloy, com m'havien dit —va insistir en Manuel—. I jo les he vist barallar-se amb els tios de l'equip de futbol a l'hora del pati. Potser faran el ridícul més espan-

tós dissabte que ve, però almenys han tingut el valor de plantar cara a aquest gorilla i als seus esbirros amb pantalons curts. S'han tornat uns creguts, des que van vestits tots iguals, tio. Dos de l'equip van a la meua classe i estan insuportables, com si fossin els reis de l'escola, o sigui que si aquestes noies els donen una pallissa...

—Això no passarà —va replicar en Jorge—. De debò, són molt dolentes. Hi posen voluntat i tota la pesca, però no tenen la més mínima oportunitat.

—És que ningú els fa costat —se li va escapar a en Sam—. Quan jo vaig decidir ajudar-les s'entrenaven al parc, en unes condicions penoses, i només tenien dues pilotes...

—I ara, gràcies a tu, no en tenen cap —se'n va burlar en Jorge.

En Sam es va enfadar.

—Bé, ja n'hi ha prou, d'acord? Jo no en tinc la culpa, que els Falcons ho descobrissin tot. Amb l'esbrancada de la Sara ja en vaig tenir prou, no cal que t'hi fiquis tu, també.

—Vam robar unes quantes pilotes del magatzem de material del col·le —va explicar l'Óscar a en Marc i en Manuel—. I en Sam les va portar a les noies, dient... com anava, allò?

—Que estaven de rebaixes —va completar en Jorge petant-se de riure—. Elles no van sospitar res, però els de l'equip de nois es van adonar de la jugada, van tornar a emportar-se les pilotes i a sobre els van punxar les dues o tres que elles tenien.

—Quins impresentables! —va deixar anar en Manuel, que seguia la història amb interès.

—I per això dic que ho tenen magre —va resumir l'Óscar—. Perquè per culpa nostra ni tan sols tenen pilotes per entrenar-se.

—Ei, ei, para el carro, no tot és «per culpa nostra» —es va defensar en Sam—. Digues, en canvi, que «gràcies a nosaltres» tenen un lloc magnífic per entrenar-se fora de l'escola.

—Nosaltres les vam portar fins al solar, és veritat, però elles el van arreglar sense cap mena d'ajuda —li va recordar l'Óscar.

—És veritat —va reflexionar en Jorge—. En el seu moment, ens va semblar que ensenyant-los el solar ja havíem fet prou, però després d'això de les pilotes... no ho sé. Si almenys els haguéssim donat un cop de mà amb la neteja...

—O sigui, que si perden el partit de dissabte serà culpa vostra —va deduir en Manuel.

—Tampoc no et passis, eh?

—Apassionant —va badallar en Marc—. Mireu, reconec que si algú dona una pallissa a aquells cretins i deixa l'Eloy en evidència seré el primer d'alegrar-me'n, però no m'interessa tant el tema per passar-me tota la tarda parlant-ne quan estem a punt de començar una partida de rol. O sigui que el que no m'entregui la fitxa d'aquí a menys de cinc minuts, no juga. *Capito?*

Els quatre nois van assentir i es van concentrar en els seus respectius personatges. I la partida va resultar emocionant, divertida i molt llarga, com solia passar, però en Sam no va poder gaudir-ne. No feia ni tres dies del desastre de les pilotes i de la discussió amb la Sara, però ell havia fet tots els possibles per oblidar el tema, per ni tan sols esmentar-lo, com si així pogués fer fora de la seva vida la Sara i les seves amigues, en un tres i no res.

Era evident que no resultaria tan fàcil.

Quan els nois es van acomiadar amb la promesa de continuar la partida l'endemà i en Sam es va quedar sol, va decidir, de sobte, passar pel solar abans de tornar a casa.

«És una parida», es va dir mentre caminava pel barri a pas lleuger. Començava a fer-se fosc, i segur que les noies ja no hi serien. Com es devien

entrenar sense pilotes? Amb tot, encara que li costava reconèixer-ho, se sentia una mica culpable i lamentava haver discutit amb la Sara. Potser, si l'enganxava sola, podria demanar-li perdó, podrien fer les paus...

Quan estava a punt d'arribar al solar que les noies havien preparat com a camp d'entrenament, es va parar en sec al mig del carrer. Sentia veus a l'altre costat de la tanca, veus alegres de noies, i en va reconèixer algunes. No hi havia dubte que l'equip de la Sara era allà. Però com es podien entrenar sense pilotes, i per què semblaven tan contentes?

Recelós, en Sam va espiar per sobre de la tanca, amb precaució. Va veure les seves amigues jugant a futbol al solar, i va comptar almenys cinc pilotes rodant per allà. També va descobrir, amb sorpresa i horror, un home adult amb xandall que les observava des de la banda i cridava instruccions de tant en tant. Portava un xiulet penjat al coll, i quan el va fer sonar totes les noies van deixar l'exercici i es van reunir al seu voltant. En Sam les va comptar: hi eren totes. L'organitzada i responsable Vicky; la Jessi, la crac del bàsquet, que volia provar una cosa nova; l'Eva, sempre alegre i optimista, i sempre

disposada a jugar a futbol; la pacífica i tranquil·la Fani, que s'havia apuntat a l'equip amb l'esperança de perdre una mica de pes; les inseparables amigues Àngela i Alícia, més interessades en els nois que en el futbol en si; la Júlia, que jugava molt bé, però que era un cas de timidesa patològica; l'Àlex, també bona jugadora, però amb fama de ser més bèstia i masculina fins i tot que els mateixos nois; la Carla, exgimnasta, petita, bellugadissa i molt viva; la guapíssima Mònica, que estava a l'equip per demostrar que era alguna cosa més que una cara bonica, i, per descomptat, la Sara, la que les havia reunit allà, la que havia desafiat l'Eloy i els Falcons i la que lluitava, dia a dia, per crear un equip de futbol femení al col·legi. En Sam va seguir espiant-les, entre esperançat i desconfiat. En part s'alegrava que, tal com semblava, les coses els anessin bé. Però no podia evitar contemplar l'escena amb suspicàcia. De manera que no el necessitaven? O sigui que no només se les havien arreglat per aconseguir pilotes noves sinó que, a sobre, tenien fins i tot entrenador? I, per cert, qui punyetes era aquell paio?

Encara amagat, en Sam va sentir com el nou entrenador donava unes últimes instruccions a

les noies i les citava per a l'endemà. La seva part rancorosa va somriure quan elles van protestar per l'hora: havien de presentar-s'hi a les sis del matí! Però l'entrenador els va dir que faltava molt poc temps i que calia aprofitar-lo, i elles s'hi van avenir a contracor.

En Sam es va amagar rere la cantonada quan les noies, una per una, van anar saltant la tanca per tornar a casa. Va decidir que no marxaria sense parlar amb la Sara. Com sospitava, la Sara va ser l'última de saltar la tanca, però ho va fer acompanyada per l'entrenador. Per a disgust d'en Sam, semblava que es disposaven a marxar plegats. Bé, què dimonis...? No es faria enrere només per un adult amb xandall! A més a més, potser era un paio perillós. Un home adult que es passa tot el dia en un solar aïllat amb una dotzena de noies de tretze anys..., molt sospitos.

De manera que en Sam va sortir de l'amagatall i es va escurar la gola sorollosament darrere la Sara. Ella i el seu acompanyant es van tombar, i la cara de la noia es va enfosquir en veure'l.

—Què vols ara, Sam?

—Jo també m'alegro de veure't —va respondre ell amb una certa aspror—. Només vull parlar

amb tu un moment... si et dignes a concedir-me una breu audiència, oh, reina de la pilota.

Va veure com la Sara serrava les dents, molesta.

—Bé, però val més que sigui breu de debò.

L'entrenador va assentir i va dir:

—Vaig tirant i ja m'atraparàs, d'acord?

En Sam no va poder evitar adreçar-li una mirada enverinada. Quina mena de confiances eren aquelles?

—Parla —va sospirar la Sara.

El noi va esperar que la figura de l'home del xandall es perdés entre les ombres. Tenint en compte com semblaven anar-los de bé les coses a les noies, probablement no feia falta demanar disculpes, va pensar amb una certa rancúnia. Així que va dir:

—Només volia dir-te que m'alegro de veure que heu recuperat les pilotes.

—No «les hem recuperat», són pilotes noves —va replicar ella—. I les hem aconseguit de manera legal, perquè ho sàpigues.

—Ah, sí? I qui us les ha regalat, el vostre nou entrenador?

Les espatlles de la Sara es van alçar de sobte, com si hagués rebut una petita descàrrega elèctrica.

—Doncs sí, què passa?

En Sam hauria d'haver detectat, pel to de veu d'ella, que estava trepitjant un terreny relliscós; però li molestava que la Sara no li donés cap treva, que seguís tractant-lo gairebé com un criminal, i va seguir, embalat:

—I què us ha demanat a canvi? No et sembla sospitós que un tio us ajudi així, per la cara? Jo de tu no me'n fiaria, Sara. Ves amb compte, perquè segur que té males intencions...

Ella li va fer una mirada dolguda.

—Aquest «tio amb males intencions», com tu l'anomenes, es diu Germán i és el meu pare, imbècil —va replicar—. De manera que parla'n amb una mica més de respecte, si no et sap greu.

—El teu... pare? —va balbucejar en Sam. Va veure que s'havia ben ficat de peus a la galleda, però ja no sabia com sortir d'aquell destret—. Bé, doncs... millor, no? Així tot queda en família.

—Molt millor —va assegurar la Sara, molesta—. Millor, per descomptat, que quan tu ens «ajudaves» oferint-nos solars plens de merda i de pilotes robades. I mira, si no tens res més a dir, a banda d'advertir-me que vagi amb compte amb el meu pare, val més que me'n vagi, d'acord? M'esperen a casa per sopar.

En Sam va voler afegir que ho sentia molt, que s'alegrava que les coses anessin millor..., però l'orgull l'hi va impedir i només va assentir amb el cap, fent morros, i es va acomiadar:

—És clar, no els facis esperar. Fins aviat.

—Fins aviat, Sam —va respondre la Sara, però no hi havia calidesa en la seva veu.

El noi va veure com es girava i arrencava a córrer per atrapar el seu pare. Deixant escapar un sospir, ell també es va encaminar cap a casa, on segur que l'esperava una esbroncada per arribar tard. No obstant això, aquella nit no li feia res. Novament se sentia dividit: d'una banda se n'alegrava per la Sara i les seves amigues; de l'altra, li feia ràbia no haver estat ell qui les hagués tret del mal pas.

Va arrugar el front, molest.

—Bé, i a mi què m'importa? —va rondinar per a si mateix—. Que se les apanyin elles soles, ja que els va tan bé sense mi.

La Sara, per part seva, tampoc no s'havia quedat gaire contenta amb en Sam després de la conversa. Ara que semblava que les coses anaven millor, hauria estat disposada a perdonar-lo per l'assumpte de les pilotes si ell s'hagués pres la molèstia de mostrar-se una mica més amable i

una mica menys presumtuós. «Bah!», va pensar desdenyosament. «Nois! Qui els necessita?».

Llavors li va passar pel cap una imatge de l'Héctor, el capità dels Falcons, corrent al darrere de la pilota amb el seu estil impecable, i va remenar el cap. «Centra't, Sara, són l'enemic», es va recordar. «I, a més a més, per culpa d'aquests idiotes ens vam quedar sense pilotes, o sigui que no es mereixen ni una oportunitat».

Amb tot, aquella nit li va costar dormir. No només per culpa d'en Sam, sinó també perquè havia estat un dia ple d'emocions. Les pilotes noves..., el primer entrenament amb el pare... La veritat era que no havia estat malament, encara que havien entrenat moltes hores seguides i algunes de les noies se n'havien queixat. Bé, però no n'hi havia per a tant, es va dir la Sara. Tindrien molt poc temps per entrenar-se abans del partit amb els nois, així que era normal que els donessin canya, no? Per descomptat, ella mateixa havia treballat moltíssim, i no havia rebut cap tracte de favor per ser la filla de l'entrenador. Per tal d'aprendre i d'estar preparades per al gran partit, la Sara estava disposada a treballar tant com calgués.

L'endemà, no obstant això, ja no pensava igual.

El despertador va sonar a un quart de sis del matí i la Sara el va apagar de mala gana. Mai de la vida no havia matinat tant un diumenge, i va haver de fer un gran esforç per aixecar-se del llit. I a sobre, quan ho va fer va descobrir que tenia tot el cos adolorit. Va gemegar en veu baixa, preocupada. Feia quasi un mes que s'entrenava amb l'equip i mai no havia tingut aquelles fiblades. I ara li feia mal tot, fins i tot músculs que ni tan sols sabia que existien. Va sospirar resignada i es va posar el xandall. En silenci, va treure el cap al corredor. En part desitjava que el seu pare s'hagués adormit, però no va haver-hi sort: els sorolls que se sentien des de la cuina indicaven no només que ja s'havia llevat, sinó que estava preparant l'esmorzar.

—Bon dia! —la va saludar amb una energia que la Sara estava lluny de sentir; ella va remugar alguna cosa com a resposta, mentre s'asseia a la taula fregant-se un ull—. Estàs preparada per tocar pilota?

—No —va murmurar ella badallant—. Pare, és molt d'hora; segur que ni han col·locat els carrers —va protestar—. Calia quedar a aquestes hores?

—Però, Sara...! —es va escandalitzar ell—. Aquest serà l'últim entrenament que farem junts

Bon dia!
Estàs preparada per
tocar pilota?

No.

Però, SARA...

abans del partit contra l'equip masculí! La resta de la setmana no podré estar amb vosaltres i dependreu de la Vicky perquè us dirigeixi..., així que no podem perdre ni un minut! Au, què esperes? Beu-te el suc!

La Sara va obeir sense gaire entusiasme. Per fi, arrossegant els peus, va seguir el seu pare fins al carrer i després cap al solar. En Germán portava la malla amb les pilotes penjades a l'espatlla i taral·lejava una cançó. La Sara va comprendre que a ell li feia més il·lusió que a ella mateixa ser el seu entrenador. Certament, devia haver-hi molta diferència entre el futbol professional i el seu petit equip d'aficionades, però era futbol al cap i a la fi, i es notava que a ell li portava bons records. La Sara es va empassar la saliva i es va prometre que faria tot el que pogués per no decebre'l. Al cap i a la fi, només seria un dia. La resta de la setmana tornarien a entrenar-se soles, almenys fins al partit contra els nois. Després..., bé, la Sara no sabia què passaria després, però gairebé segur que el seu pare relaxaria una mica els entrenaments. Va accelerar el pas per col·locar-se al seu costat i ell li va somriure. Semblava un nen amb sabates noves i, per alguna raó, a la Sara li va fer mala espina.